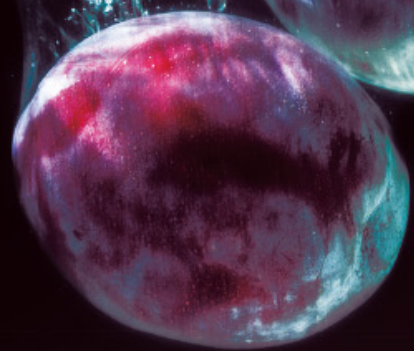

Christina Lauren

'Vol stomende liefdesscènes.'
– Chicklit.nl

Vertrouwen

XANDER roman

wild

Ook verschenen van Christina Lauren bij Xander Uitgevers:

Stouter – Ondenkbaar (2014)

Stouter – Onverwacht (2014)

Stouter – Ongebonden (2014)

CHRISTINA LAUREN

Wild vertrouwen

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Sweet Filthy Boy*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books

Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: HildenDesign/www.shutterstock.com

Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Christina Hobbs & Lauren Billings

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 407 9 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.

Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,

dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Mia

De dag waarop we afstuderen lijkt in de verste verte niet op hoe het er in de film aan toegaat. Als ik mijn baret in de lucht gooi komt hij op iemand z'n voorhoofd terecht. De belangrijkste spreker raakt door een plotselinge windvlaag al zijn papieren kwijt en besluit dus maar te improviseren. Vervolgens geeft hij een volkomen ongeïnspireerde speech over het omzetten van fouten in kansen voor een betere toekomst en ongemakkelijke anekdotes over zijn scheiding. In de film zie je nooit mensen die eruitzien alsof ze elk moment kunnen bezwijken aan een zonnesteek... Ik zou er heel wat voor overhebben om de foto's die vandaag van me zijn gemaakt te pakken te krijgen en te verbranden. Maar toch is het allemaal perfect.

Want, verdomme nog aan toe, het zit erop.

We staan op de stoep van het restaurant waar we zojuist hebben geluncht. Lorelei, of Lola voor het selecte groepje dat tot haar *inner circle* behoort, haalt haar autosleutels tevoorschijn en rammelt ermee in mijn gezicht. Haar vader geeft haar een zoen op haar voorhoofd en doet zijn best zijn tranen te verdringen. Harlows familie staat elkaar te knuffelen en te praten over de tien beste momenten van toen Harlow Over het Podium Liep en Afstudeerde. Dan sleuren ze mij erbij en doen ze hetzelfde met mij. Ik moet lachen om hun schattige familierituelen.

*Bel me zodra je veilig bent aangekomen.
Gebruik de creditcard, Harlow. Nee, die van
American Express. Geeft niets, lieverd, het is je
afstudeercadeau.
Ik hou van je, Lola. Rij voorzichtig.*

Nadat we eindelijk onze broeierige toga's uit hebben gedaan, stappen we in Lola's oude Chevy en laten we San Diego met een dikke rookpluim uit de uitlaat achter ons. Op naar een weekend vol muziek, drank en gekte. Harlow pakt de playlist erbij die ze speciaal voor deze reis heeft samengesteld: Britney Spears omdat dat het eerste concert was waar we naartoe gingen toen we acht waren, een volkomen ongepast nummer van 50 Cent dat onze klas had uitgekozen voor onze *junior homecoming*, het metalnummer waarvan Lola zweert dat het het beste seksnummer ooit is en nog zo'n vijftig andere liedjes die op de een of andere manier staan voor ons gezamenlijke verhaal. Harlow zet de stereo voluit en we zingen luidkeels mee met de muziek. De warme, stoffige lucht wordt door de open raampjes naar binnen geblazen.

Lola haalt haar lange donkere haar uit haar nek, pakt een haarbandje en vraagt me of ik het alsjeblieft voor haar wil vastbinden.

'God, waarom is het verdomme zo heet?' gilt ze van achter het stuur.

'Omdat we door de woestijn rijden met ruim honderd kilometer per uur in een oude Chevy zonder airco,' roept Harlow terwijl ze zichzelf wat koelte toewuift met het programmaboekje van de ceremonie. 'Herinner me er nog eens aan waarom we niet met mijn auto zijn gegaan?'

'Omdat jouw auto stinkt naar zonnebrandcrème en foute

beslissingen?’ krijs ik wanneer ze naar me uithaalt vanaf de voorstoel.

‘We nemen mijn auto,’ zegt Lola terwijl ze Eminem zachter zet, ‘omdat je die van jou bijna om een telefoonpaal hebt gevouwen toen je probeerde een insect uit de auto te jagen. En omdat ik niet zoveel vertrouwen heb in jou als je achter het stuur zit.’

‘Het was een spin,’ zegt Harlow. ‘Een enorme. Met klauwen.’
‘Een spin met klauwen?’

‘Ik had wel dood kunnen zijn, Lola.’

‘Ja, inderdaad, door een akelig auto-ongeluk.’

Zodra ik Lola’s haar heb gedaan leun ik weer achterover. Voor het eerst sinds een week heb ik het gevoel dat ik weer gewoon lol kan maken met de twee belangrijkste mensen in mijn leven. De hitte heeft elk beetje energie uit mijn lichaam gezogen, maar het voelt goed om achterover te leunen en alles los te laten. De wind waait door mijn haar en maakt zoveel lawaai dat ik amper kan nadenken. Drie heerlijke zomerweken liggen er voor me voordat ik verhuis naar de andere kant van het land. Voor het eerst sinds lange tijd hoef ik helemaal niets te doen.

‘Leuk dat je familie is gebleven voor de lunch,’ zegt Lola voorzichtig. Ze kijkt me aan in de achteruitkijkspiegel.

‘Eh.’ Ik haal mijn schouders op en rommel wat in mijn tasje, op zoek naar kauwgum, snoep of wat dan ook. Als ik maar bezig ben en het niet hoef te hebben over het voortijdig vertrek van mijn ouders bij de festiviteiten.

Harlow draait haar hoofd en kijkt me aan. ‘Ik dacht dat ze zouden gaan lunchen met de anderen?’

‘Dat zal dan wel niet,’ zeg ik kortaf.

Ze draait zich nu helemaal om zonder haar gordel af te doen. ‘En wat heeft David gezegd voor ze vertrokken?’

Ik kijk naar het voorbijrazende vlakke landschap. Harlow zou het nooit in haar hoofd halen om haar eigen vader, of die van Lola, bij zijn voornaam te noemen. Maar zo lang ik me kan herinneren, is mijn vader voor haar altijd gewoon David geweest. Ze spreekt zijn naam ook altijd met zo veel mogelijk minachting uit. ‘Hij zei dat hij trots was op me en dat hij van me houdt. Dat hij er spijt van heeft dat hij het niet vaak genoeg heeft gezegd.’

Ik hoor verbazing doorklinken in haar stilte. Harlow is altijd alleen maar stil als ze verrast is of boos.

‘En,’ hoewel ik weet dat ik dit beter niet had kunnen zeggen, ‘dat nu mijn echte leven kan beginnen met een carrière en een zinvolle bijdrage aan de maatschappij.’

Vraag er nou niet om, Mia, schiet er door mijn hoofd.

‘Jezus,’ zegt ze. ‘Alsof-ie je graag raakt waar het het meest pijn doet. Die man is een eikel in de letteren.’

We moeten allemaal lachen en lijken het eens te zijn dat we het beter kunnen laten rusten. Want wat valt er verder nog te zeggen? Mijn vader is inderdaad nogal een eikel. Zelfs nu hij mijn leven voor me heeft uitgestippeld zal dat zo blijven.

Het is rustig op de weg en de stad rijst op uit de vlakke aarde, een warboel van oplichtende lichtjes in het ondergaande zonlicht. Met elke kilometer die voorbijgaat wordt de lucht koeler. Ik voel nieuwe energie door de auto stromen. Harlow gaat rechtop zitten en zoekt een nieuwe playlist op voor het laatste deel van de reis. Ik zit achterin te zingen en te dansen op een *catchy* liedje.

‘Zijn mijn meiden klaar voor een wild feestje?’ vraagt ze en ze trekt het kapotte zonneklepje naar beneden om haar lipgloss op te doen.

‘Nee.’ Lola rijdt zojuist East Flamingo Road op. Vlak daarachter zien we de Strip oplichten: een tapijt van lichtjes en toe-

terende claxons spreidt zich voor ons uit. ‘Maar om jou een plezier te doen zal ik vieze shots drinken en dansen met twijfelachtige mannen.’

Ik knik en sla mijn armen van achteren om Harlow heen en geef haar een knuffel. Ze doet net alsof ze stikt maar legt haar hand op de mijne zodat ik niet los kan laten. Niemand weigert een knuffel met minder overtuiging dan Harlow.

‘Ik hou van jullie, stelletje psychopaten,’ zeg ik. Je zou denken dat mijn woorden zouden worden overstemd door de wind en het zand dat door de auto blaast, maar Harlow kust mijn hand en Lola werpt me een glimlach toe. Ze weten heel goed hoe ze met mij en mijn lange stiltes om moeten gaan.

‘Je moet me wel iets beloven, Mia,’ zegt Lola. ‘Luister je?’

‘Je gaat me toch niet vragen om showgirl te worden, hè?’

‘Helaas niet.’

We hebben dit reisje al maanden geleden gepland. Nog één keer feesten voordat we worden opgeslokt door het volwassen leven en de daarbij horende verantwoordelijkheden. Wat ze ook tegen me te zeggen heeft, ik ben er klaar voor. Ik strek mijn nek, haal diep adem en doe net alsof ik mijn knokkels knak. ‘Jammer. Ik zou best eens willen paaldansen. Maar goed, kom maar op.’

‘Laat alles achter in San Diego dit weekend,’ zegt ze. ‘Denk even niet aan je vader of met welke *fangirl* Luke dit weekend weer ligt te neuken.’

Mijn maag knijpt samen wanneer ze het over mijn ex heeft, ook al zijn we bijna twee jaar geleden op een goede manier uit elkaar gegaan. Luke was mijn eerste vriendje en ik was zijn eerste vriendin en we hebben alles samen geleerd. Ik heb dan ook het gevoel dat ik royalty’s zou moeten krijgen voor zijn huidige veroveringen.

Lola gaat verder: ‘Denk niet aan de verhuizing naar Boston, maar alleen aan het feit dat we zijn afgestudeerd. Afgestudeerd, Mia! Het is ons gelukt. Stop de rest gewoon in een spreekwoordelijk doosje en stop het heel ver weg onder het spreekwoordelijke bed.’

‘Bedden, mijn favoriete onderwerp,’ zegt Harlow.

Onder andere omstandigheden had ik erom kunnen lachen. Maar ondanks het feit dat Lola het vast niet zo bedoeld heeft, zorgt het woord ‘Boston’ ervoor dat ik me weer ellendig voel. Het voortijdige vertrek van mijn vader bij de belangrijkste ceremonie in mijn leven en Luke en zijn nieuwe sletje, zijn plotseling niet belangrijk meer. Ik voel paniek opkomen als ik aan de toekomst denk en nu ik ben afgestudeerd, kan ik die toekomst niet langer negeren. Als ik eraan denk, keert mijn maag zich om. Het is een gevoel dat ik erg vaak heb de laatste tijd.

Over drie weken vertrek ik naar Boston, om te gaan studeren aan de businessschool. Verder verwijderd van mijn jeugddromen dan ik ooit had kunnen denken. Omdat de lessen pas in het najaar beginnen, heb ik ruim de tijd om een flat en een baan te zoeken zodat ik mijn rekeningen kan betalen en voor mezelf kan zorgen. Ik zal dan eindelijk gaan doen wat mijn vader altijd voor ogen heeft gehad. Later zal ik dan ook zo’n zakentype worden dat zakendingen doet. Hij betaalt zelfs met veel plezier mijn flat. ‘Twee slaapkamers,’ zei hij grootmoedig. ‘Dan kunnen je moeder en ik en de jongens op bezoek komen.’

‘Mia?’ spoort Lola me aan.

‘Oké,’ zeg ik en ik knik. Ik vraag me af wanneer ik van ons drieën degene ben geworden met zoveel bagage. Lola’s vader is een oorlogsveteraan. Harlows ouders zijn Hollywood. Ik ben gewoon een meisje uit La Jolla dat ooit danste. ‘Ik schuif ze wel

onder het spreekwoordelijke bed.’ Door de woorden hardop te zeggen lijken ze meer gewicht te krijgen. ‘Ik leg ze wel in de doos met Harlows enge seksspeeltjes.’

Harlow werpt me onbeschaamd een kus toe en Lola knikt vastberaden. Van ons drieën weet zij het meest van stress en verantwoordelijkheid, dus als zij het dit weekend achter zich kan laten, dan kan ik dat ook.

Als we bij het hotel aankomen struikelen Lola en ik de auto uit. Met onze plunjezakken zien we eruit alsof we net door een stofwolk zijn gelopen en ik voel me dan ook ontzettend smerig. Alleen Harlow ziet eruit alsof ze hier thuishoort. Ze stapt uit de oude Chevy alsof ze uit een limousine stapt en is de enige van ons die nog enigszins toonbaar is. Ze sleept haar glimmende koffer achter zich aan.

Wanneer we boven komen zijn we allemaal zwaar onder de indruk. Zelfs Harlow is sprakeloos – dit is duidelijk de veraste vorm van haar stilte. Er bevinden zich slechts enkele kamers op deze verdieping en onze Sky Suite is gigantisch.

Harlows vader, een bekende cinematograaf, heeft de kamer voor ons geboekt als afstudeercadeau. We dachten dat we een standaardhotelkamer zouden krijgen met flesjes shampoo, een minibar die we zouden plunderen en hem laten betalen, en Snickers en flesjes wodka voor ons allemaal! Maar dit hadden we niet verwacht.

In de hal (er is een hal) staat een zeer decadent uitziende fruitmand en een gratis fles champagne. Er ligt ook een briefje waarop staat dat we een butler tot onze beschikking hebben en een masseuse die naar onze kamer komt als we dat willen.

En Harlows vader betaalt tevens met alle plezier de ongelimiteerde roomservice. Als Alexander Vega niet de vader van mijn beste vriendin was geweest en gelukkig getrouwd, zou ik hem seks aanbieden om hem te bedanken.

Maar herinner me eraan om dat maar niet tegen Harlow te zeggen.

Ik ben het gewend om bijna naakt op het podium te staan en net te doen alsof ik iemand anders ben, zelfs met een lang rafelig litteken op mijn been. Dus ik voel me meer op mijn gemak in de jurken die Harlow voor ons heeft uitgekozen dan Lola. Ze wil die van haar zelfs niet aantrekken.

‘Het is je afstudeercadeau,’ zegt Harlow. ‘Wat zou je ervan vinden als ik je het dagboek zou hebben teruggegeven dat je voor me hebt gekocht?’

Lola lacht en gooit een kussen naar haar toe vanaf de andere kant van de kamer. ‘Als ik je had gevraagd om de bladzijden eruit te trekken en er een jurk van te maken die amper je kont bedekt, ja, dan zou je het cadeau hebben mogen afslaan.’

Ik trek aan de zoom van mijn jurk. In stilte kies ik Lola’s kant want die jurk had best een fractie langer gemogen. Ik laat tegenwoordig niet meer zoveel been zien.

‘Mia draagt de hare toch ook,’ maakt Harlow duidelijk en ik kreun.

‘Mia is opgegroeid in gypjakjes, ze is klein en gebouwd als een gazelle,’ stelt Lola.

‘Ik weet vrij zeker dat als ik goed genoeg kijk, ik haar vagina kan zien. En als ik tien centimeter groter ben dan zij, kun je praktisch mijn eileiders zien.’

‘Je bent zo koppig.’

‘Je bent zo sletterig.’

Ik sta bij het raam en hoor ze bekvechten. Tevreden kijk ik naar de voetgangers die over straat lopen. Vanaf de veertigste verdieping vormen ze een kleurrijk spoor van ronde stipjes. Ik begrijp niet waarom Lola zo door blijft gaan. We weten allemaal dat het een kwestie van tijd is voordat ze opgeeft want Harlow kan ontzettend irritant zijn en krijgt toch altijd haar zin. Het klinkt misschien gek, maar dat heb ik altijd in haar gewaardeerd. Ze weet wat ze wil en gaat ervoor. Lola zit voor een groot deel hetzelfde in elkaar, maar ze is wat subtieler dan Harlow met haar recht-voor-z'n-raap-aanpak.

Lola kreunt, maar geeft zoals verwacht uiteindelijk haar verlies toe. Ze is slim genoeg om te weten wanneer ze verloren heeft. Binnen een paar minuten heeft ze haar jurk en haar schoenen aangetrokken en gaan we naar beneden.

Het is een lange dag geweest. Onze studietijd zit erop. We hebben het stof en onze zorgen van ons lichaam gewassen, en Harlow gaat shotjes bestellen. Dat doet ze graag, en wat ze nog liever doet is kijken hoe anderen ze opdrinken. Als het tegen half tien loopt, besluit ik dat we genoeg hebben gedronken: we praten al met dubbele tong, maar kunnen nog wel lopen. Het is eeuwen geleden dat ik Lola en Harlow zo heb zien lachen: Lola rust met haar wang op haar armen en haar schouders schudden van het lachen. Harlows hoofd hangt achterover en het geluid van haar gegiechel komt boven de bonkende muziek uit en giert over de bar.

Op het moment dat zij haar hoofd achterover gooit, kijk ik

in de ogen van een man aan de andere kant van de drukke bar. Ik kan zijn gezicht niet goed zien in het donker, maar hij is een paar jaar ouder dan wij. Hij is groot, heeft lichtbruin haar, donkere wenkbrauwen en een vrolijke, ondeugende glimlach. Hij kijkt naar ons en grijnst, alsof hij geen behoefte heeft om deel uit te maken van ons plezier maar het wel kan waarderen. Er staan twee mannen naast hem. Ze praten en wijzen naar iets in de hoek. Hij kijkt niet weg wanneer onze ogen elkaar ontmoeten. Zijn glimlach wordt zelfs nog breder.

Ik kan ook niet wegstaren. En dat is verwarrend, want normaal gesproken ben ik juist altijd heel goed in wegstaren. Mijn hart maakt een sprongetje en herinnert me eraan dat ik normaal gesproken veel minder op mijn gemak ben in dit soort situaties en dat ik me beter op mijn drankje kan concentreren. Ik ben ook niet goed in het maken van oogcontact. En op het gebied van conversaties scoor ik al helemaal niet goed. Eigenlijk zijn de enige spieren in mijn lichaam die niet goed zijn ontwikkeld, die spieren die je gebruikt bij het maken van een praatje.

Maar om de een of andere reden, laten we de alcohol de schuld geven, blijf ik die geile vent aan de andere kant van de bar aankijken. Mijn lippen vormen zelfs het woordje 'hi'.

Hij zegt 'hi' terug en trekt dan de hoek van zijn lip tussen zijn tanden. Wauw, dat zou hij elke dag moeten doen, tegen iedereen die hij tegenkomt, de rest van zijn leven. Hij heeft een kuiltje. Ik besluit dat het vast het licht is dat op zijn gezicht schijnt, want het is absoluut onmogelijk dat iets zo simpels zo schattig kan zijn.

Ik krijg een vreemd gevoel vanbinnen en vraag me af of dit is wat mensen bedoelen wanneer ze zeggen dat ze smelten. Ik voel een zekere interesse opkomen uit het gebied onder mijn

middel. Goeie god, als zijn glimlach alleen al dat kan veroorzaken, stel je dan eens voor wat zijn... Voordat ik die gedachte af kan maken, heeft Harlow me al bij mijn arm gepakt en de dansvloer opgesleurd, een menigte van lichamen in die beweging op het ritme van seks dat uit de speakers knalt. Een gozer als hij is toch veel te hoog voor mij gegrepen en dus besluit ik niet naar hem op zoek te gaan en hem in de spreekwoordelijke doos te stoppen, onder het spreekwoordelijke bed, samen met zoveel andere dingen.

Onze eerste avond in Vegas verloopt rustig, want nadat we hebben gedanst en wat gedronken, zijn we nog voor middernacht op onze kamer. We zijn alle drie uitgeput: eerst de afstudeerceremonie in de hete zon, daarna de warme reis en de alcohol die we hebben genuttigd zonder genoeg te eten.

Ook al biedt onze suite meer ruimte dan we nodig hebben en zijn er twee slaapkamers, we slapen toch allemaal in één kamer. Lola en Harlow zijn al binnen enkele minuten vertrokken en al gauw hoor ik Harlow op haar kenmerkende manier mompelen. Lola is bijna alarmerend stil. Ze heeft zich diep verstopt in de lakens. Het doet me denken aan toen we jong waren en ik me tijdens slaappartijtjes vaak afvroeg of ze misschien in het matras was gekropen. Ik heb wel eens de neiging gehad om haar pols te voelen.

Aan de andere kant van de gang is een feestje gaande.

Door de klank van de zware bas trilt de lamp boven me. Mannenstemmen klinken door de lege ruimte die de kamers scheidt; ze schreeuwen en lachen, een kakofonie van stemmen. Ergens in de verte klinkt een bal tegen een muur en hoewel ik

slechts een paar stemmen kan onderscheiden, maken ze zoveel lawaai dat het lijkt alsof de hele suite vol staat met dronken knullen die een weekendje aan het feesten zijn in Vegas.

Om twee uur lig ik nog steeds wakker en staar naar het plafond. Op de een of andere manier word ik zowel slaperiger als wakkerder. Om drie uur ben ik het zo zat dat ik op het punt sta het feestje de kop in te drukken zodat ik toch nog een paar uurtjes slaap kan pakken voor onze vroege afspraak in de spa.

Voorzichtig stap ik uit bed zodat mijn vriendinnen niet wakker worden en me uitlachen. Als ze door dit lawaai heen kunnen slapen zullen ze vast niet wakker worden van mijn voetstappen op het tapijt. Ik pak de kamersleutel en loop de kamer uit.

Ik bons met mijn vuist op de deur en wacht. Mijn borst gaat snel op en neer vanwege mijn boosheid. Het lawaai neemt amper af en ik twijfel of ik wel hard genoeg op de deur sla. Ik probeer het dus nog maar een keer maar nu met beide vuisten. Eigenlijk wil ik dit helemaal niet: in Vegas zijn en klagen als mensen plezier maken, maar mijn volgende stap is de beveiliging bellen.

Dit keer wordt de muziek zachter gezet en ik hoor voetstappen op de tegels vlak achter de deur.

Ik weet niet wat ik had verwacht. Een oude, zongebrende rijke eikel, een paar bankiers van middelbare leeftijd die een losbandig weekendje hebben, of een kamer vol studenten die shotjes drinken uit de navel van een stripper. Maar ik had zeker niet verwacht dat hij de deur zou opendoen, die gozer van de bar.

En ik had ook niet verwacht dat hij geen shirt aan zou hebben en alleen een zwarte boxersshort die zo laag op zijn heupen

hangt, dat ik de haartjes kan zien die vanaf zijn navel naar beneden lopen.

Hij glimlacht en blijkt een accent te hebben wanneer hij zegt: ‘Ik ken jou.’

‘Je kent me helemaal niet,’ zeg ik standvastig en een beetje buiten adem. Ik stotter nooit in het gezelschap van vrienden of familie en slechts zelden in het gezelschap van vreemden bij wie ik me op mijn gemak voel. Maar mijn gezicht gloeit en ik krijg kippenvel, dus ik begrijp niet hoe het kan dat mijn woorden zo mijn mond uit stromen.

Zijn glimlach wordt zo mogelijk nog breder en zijn wangen nog roder, het kuiltje prominent in beeld. Hij doet de deur verder open en stapt naar me toe. Hij ziet er zo mogelijk nog beter uit dan eerder op de avond. Zijn aanwezigheid is zo overweldigend dat ik een stap naar achteren doe, alsof iemand me duwt. Hij is een en al makkelijke lichaamshouding, oog-contact en stralende glimlach. Hij kijkt me met speelse blik aan.

Als performer heb ik dit soort magie eerder meegemaakt. Hij ziet er dan misschien wel uit als ieder ander mens, maar hij heeft iets waardoor iedereen hem nakijkt wanneer hij over een podium loopt, hoe klein zijn rol ook is. Het is meer dan charisma; het is een aantrekkingskracht die je niet kunt aanleren.

Ik sta slechts een halve meter van hem vandaan... en maak geen schijn van kans.

‘Ik ken je wel,’ zegt hij met zijn hoofd een beetje schuin. ‘We hebben elkaar eerder vanavond ontmoet. We hebben alleen nog geen namen uitgewisseld.’ Ik probeer zijn accent te achterhalen en dan begrijp ik het: het is een Fransman. De eikel is Frans. Zijn accent is echter niet heel zwaar. Hij trekt zijn

woorden niet samen maar spreidt ze aandachtig uit.

Ik knijp mijn ogen toe en kijk hem aan. Zijn borst is glad en gebruind en hij heeft de meest perfecte tepels die ik ooit heb gezien, klein en plat. Hij is groot, breed en gespierd en ik voel zijn lichaamswarmte. Hij lijkt trouwens volkomen op zijn gemak in alleen maar een onderbroek.

‘Jullie maken waanzinnig veel lawaai,’ zeg ik en ik bedenk me dat dat de reden is dat ik nu hier sta. ‘Volgens mij vond ik je een stuk leuker toen ik je in die drukke bar zag dan hier in deze gang.’

‘Maar oog in oog is de beste manier, niet?’ Zijn stem zorgt voor kippenvol op mijn armen. Wanneer ik niet reageer, draait hij zich om en kijkt over zijn schouder en weer terug naar mij. ‘Het spijt me dat we zoveel lawaai maken. Ik geef gewoon Finn de schuld. Hij is Canadees, dus je begrijpt, dat is nogal een wilde. En Oliver is Australiër. Ook verschrikkelijk onbeschaafd.’

‘Een Canadees, een Australiër en een Fransman, die tekeergaan in een hotelkamer?’ vraag ik en ik probeer een glimlach te onderdrukken. Ik vraag me ernstig af of je nu wel of niet moet tegenspartelen wanneer je vast komt te zitten in drijfzand. Want dat is precies hoe dit voelt, opgeslokt worden door iets wat groter is dan ik.

‘Klinkt als het begin van een grap,’ knikt hij instemmend. Zijn groene ogen fonkelen en hij heeft gelijk: oog in oog is absoluut veel beter dan door een muur of zelfs door een drukke en donkere bar. ‘Kom er ook gezellig bij.’

Niets heeft ooit zo gevaarlijk en verleidelijk geklonken in mijn oren. Zijn ogen kijken naar mijn mond en zakken dan af naar mijn lichaam. Ondanks zijn aanbod van zojuist stapt hij de gang in. De deur valt achter hem dicht. Het is nu alleen

nog maar ik en zijn naakte borst en... de kans op fantastische spontane seks midden in de gang.

Wacht. Wat?

Ik herinner me plotseling dat ik alleen maar een klein kort broekje aanheb en een topje met kleine biggetjes erop. Plotse-ling word ik me ook bewust van het felle licht in de gang en ik voel mijn vingers instinctief naar beneden glijden om mijn litteken te verbergen. Normaal gesproken heb ik geen proble- men met mijn lichaam – ik ben zo'n natuurlijke vrouw dat er maar weinig dingen zijn die ik zou veranderen – maar wat het litteken betreft is het een ander verhaal. Het is niet eens zozeer hoe het eruitziet – hoewel eerlijkheid gebiedt te zeggen dat Harlow er nog steeds van gruwet wanneer ze het ziet – maar wel waar het voor staat: het verlies van mijn beurs aan de Jof- frey School of Ballet, het einde van mijn droom.

Maar ik voel me naakt door de manier waarop hij naar me kijkt – prettig naakt – en mijn tepels worden harder onder mijn katoenen topje.

Hij ziet het en komt nog een stap dichterbij. Ik voel zijn warmte en ruik de geur van zijn zeep en plotseling ben ik er zeker van dat hij niet naar mijn been kijkt. Ik heb zelfs het idee dat hij het niet eens ziet. En mocht hij het wel zien dan heeft hij blijkbaar meer oog voor de rest van mijn lichaam en niet voor mijn litteken. Dat staat namelijk voor trauma en pijn. Maar zijn ogen zeggen alleen maar 'ja' en 'alsjeblieft' en 'on- deugd'. En dat hij me vaker wil zien.

Het verlegen meisje in me kruist haar armen voor haar borst en probeert me weer terug te brengen naar de veiligheid van mijn kamer. Maar zijn ogen pinnen me vast.

'Ik wist niet zeker of ik je nog zou zien.' Zijn stem klinkt nu grui- zig, toespelingen makend naar de smerige dingen die ik

hem graag in mijn nek wil horen grommen. Mijn pols gaat als een razende tekeer. Ik vraag me af of hij het kan zien. ‘Ik heb naar je gezocht.’

Hij heeft naar me gezocht.

Ik ben verbaasd dat mijn stem zo helder klinkt wanneer ik zeg: ‘We zijn kort na jou vertrokken.’

Zijn tong komt iets naar buiten en hij kijkt naar mijn mond. ‘Waarom kom je niet even... binnen?’ Er liggen zoveel onuitgesproken beloftes weggestopt in die zes woorden. Het voelt alsof ik de meest heerlijke snoepjes krijg aangeboden door een vreemde.

‘Ik ga naar bed,’ lukt het me eindelijk te zeggen en ik hou mijn hand omhoog om te voorkomen dat hij dichterbij komt. ‘En jullie houden het rustig want anders moet ik Harlow sturen. En als dat niet lukt dan maak ik Lola wakker en dan ben je nog niet jarig.’

Hij lacht. ‘Ik vind je echt leuk.’

‘Welterusten.’ Ik draai me om en loop op wankele benen terug naar onze kamer.

‘Ik ben Ansel.’

Ik negeer hem en steek de sleutel in het sleutelgat.

‘Wacht! Ik wil alleen weten hoe je heet.’

Ik kijk over mijn schouder. Hij glimlacht nog steeds. Echt, een jongen bij mij in groep vier had zo’n kuiltje maar daar kreeg ik niet dit gevoel van. Deze knul zouden ze een waarschuwingsbordje om zijn nek moeten hangen.

‘Hou je mond en dan vertel ik het je morgen.’

Hij doet weer een stap naar voren. Zijn ogen volgen me en hij zegt: ‘Betekent dat dat we een afspraakje hebben?’

‘Nee.’

‘Wil je me echt je naam niet zeggen? Alsjeblieft?’

‘Morgen.’

‘Dan noem ik je maar gewoon Cerise.’

‘Dat is prima,’ roep ik en ik loop mijn kamer in. Ik weet niet eens wat het betekent, het kan wel een scheldwoord zijn. Maar door de manier waarop hij de twee lettergrepen uitsprak, heb ik het vermoeden dat het iets heel anders was.

Ik stap mijn bed weer in en pak mijn mobiel om het woord op te zoeken. Cerise betekent ‘kers’. Uiteraard.

Ik weet niet wat ik ervan moet vinden. Iets zegt me namelijk dat hij niet refereerde aan de kleur van mijn nagellak.

De meiden liggen allebei nog te slapen, maar ik ben klaarwakker. Zelfs nu het lawaai aan de andere kant van de gang is opgehouden en alles rustig en stil is. Ik heb het warm. Had ik maar het lef had gehad om iets langer in de gang te blijven staan.